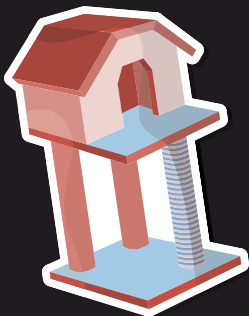
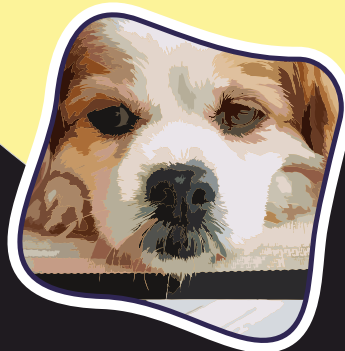

Το ζώο που με θεράπευσε!

5ο ΓΕΛ Βέροιας
Φιλοζωική ομάδα

Συλλογικό έργο
Ιστορίες φιλοζωίας

Το ζώο που με θεράπευσε!

Συλλογικό έργο μαθητών
και εκπαιδευτικών του
5ου ΓΕΛ Βέροιας

Βέροια, Μάιος 2026

© 2026 Φιλοζωική Ομάδα 5ου ΓΕΛ Βέροιας

Το παρόν έργο αποτελεί συλλογική δημιουργία της Φιλοζωικής Ομάδας του 5ου ΓΕΛ Βέροιας.

Το έργο διατίθεται με την άδεια Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 International (CC BY-SA 4.0).
<https://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0>

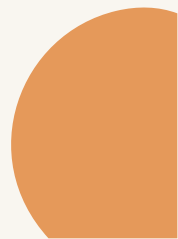
Επιτρέπεται η αναπαραγωγή, διανομή και προσαρμογή του έργου, υπό την προϋπόθεση αναφοράς των δημιουργών και διανομής τυχόν παραγώγων έργων με την ίδια άδεια.

Τα πνευματικά δικαιώματα των επιμέρους κειμένων ανήκουν στους δημιουργούς τους.

Επιμέλεια έκδοσης: Ελένη Καραγιάννη

ISBN: 978-618-88478-0-4

Εκδόσεις: 5ο Γενικό Λύκειο Βέροιας
Βέροια, Μάιος 2026

Συμμετέχοντες

Χάρη Αξούριστου
Πασχάλης Βέργος
Φραγκίσκα Διαμάντη
Αναστάσιος Ζαμπελάκης
Μαρία Θεοχαροπούλου
Συμεών Καραγαβριηλίδης
Ελένη Καραγιάννη
Δέσποινα Καρανίκα
Δήμητρα Καρατζά
Δρ. Απόστολος Καραφυλλίδης
Χαράλαμπος Λαδόπουλος
Έφη Λιακοπούλου
Μάριος Μαρκοβίτσης
Τάσος Μοσχόπουλος
Άννα Μπούθα
Μαρία Μαρίνα Μπούχτση
Άννα Ντέλλα
Σοφία Ξαφάκου
Αθηνά Παπαθανασίου
Κωνσταντίνος Πασχούλας
Βασιλική Πρελορέντζου
Διονυσία Σταμάτη
Αικατερίνη Τότσκα
Νικολέτα Χειμώνα

“Αν περνάς πολύ χρόνο με τα ζώα,
διατρέχεις τον κίνδυνο να γίνεις
καλύτερος άνθρωπος.”

Όσκαρ Ουάιλντ

Στους θεραπευτές της ψυχής μας,
τους πιο πιστούς μας
φίλους!

Περιεχόμενα

Αντί προλόγου	1
Η Ελενίτσα του Ώου	2
Ghost! Το φανταστικό μου φαντασματάκι!	3
Μυρτώ και Μπέλα: Μια διγλή αγκαλιά	4
Μοιραία συνάντηση	5
Μπόμπος: Ο Προϋπολογισμός της Ψυχής	6
Σείριος: Το κομμάτι που λείπει	7
Η Σιωπή που με Άκουσε	8
Βέρα	9
Η Σιωπηλή Σύμμαχος των Θρανίων	10
Πέπη: Το Φάρμακο σε Μορφή Χνουδιού	11
Amanda, η αγαπημένη	12
Η ζωή με τη Νέλα	13
Μπέλα: Η τετράποδη ψυχολόγος μου	14
Ralf: Το Μάθημα της Ελευθερίας	15
Μαρσέλο: Ο πρίγκιπας που μας περίμενε	16
Φτερωτή συμφωνία	17
Ο Κόκος, το καναρίνι	18
Ισαμπέλα	19
Η Συνεδρία της Κονσέρβας	20
Το άθικτο παρτέρι	21
Νόα: Ο νέος παλμός του σπιτιού μας	22
Ο Μήτσος και το τέλος της σιωπής	23
Μεγαλώνοντας μαζί	24
Τι έκανες φέτος το καλοκαίρι;	25

Αντί προλόγου

Μπορεί ένα γουργούρισμα να σβήσει τον θόρυβο της μελαγχολίας; Μπορεί μια ατίθαση ουρά να μας μάθει την αποδοχή και ένας πρίγκιπας του δρόμου να μας διδάξει την εμπιστοσύνη;

Το βιβλίο αυτό δεν είναι απλώς μια συλλογή ιστοριών. Είναι μια κατάθεση ψυχής από τους μαθητές, τις μαθήτριες και τους εκπαιδευτικούς του 5ου ΓΕΛ Βέροιας, μέλη και φίλους της φιλοζωικής ομάδας του σχολείου. Στις σελίδες του ξεδιπλώνονται αληθινές μαρτυρίες για τον τρόπο με τον οποίο τα ζώα -ιδιαίτερα τα αδέσποτα- μπαίνουν στη ζωή μας για να τη μεταμορφώσουν.

Από τον ζωντανό Ralf και τη σιωπηλή Ιζαμπέλα, μέχρι τον επαγγελματία θεραπευτή του Τασούλη και τον μελωδικό Κόκο, κάθε ιστορία είναι και μια απάντηση στην ίδια ερώτηση: "Ποιος έσωσε ποιον;"

Μια περιήγηση στη δύναμη της ανιδιοτελούς αγάπης, που μας υπενθυμίζει ότι μερικές φορές η καλύτερη θεραπεία έρχεται με ένα φτερωτό άγγιγμα, με τέσσερις πατούσες και μια υγρή μύτη.

Ελένη Καραγιάννη

Η ΕΛΕΝΙΤΣΑ ΤΟΥ 5ΟΥ

Πρώτη αυτή με καλωσόρισε πέρσι τον Σεπτέμβρη στο νέο μου σχολείο, το 5^ο ΓΕΛ Βέροιας, με ένα μακρόσυρτο, απαιτητικό, πειναλέο νιαουρητό. Η Ελενίτσα! Έτσι τη βάφτισε μια συνάδερφος τιμής ένεκεν για τις κροκέτες που πάντα βρίσκονται διαθέσιμες στα συρτάρια του γραφείου μου για χάρη της. Έτσι τη φωνάζουν γλέον όλοι.

Η Ελενίτσα δεν είναι ένα ακόμη αδέσποτο, αλλά η μασκότ της φιλοζωικής ομάδας του σχολείου. Είναι εκείνο το μαύρο, μονόφθαλμο, κοινωνικό, δοτικό, φιλομαθές γατί, που τριγυρνά ανέμελα στην αυλή του σχολείου. Τρίβεται ναζιάρικα στα πόδια των παιδιών, ανταποκρίνεται πρώτη στο κάλεσμα του διευθυντή για πρωινή προσευχή και τρυπώνει σαν σίφουνας στις τάξεις - μη τυχόν και χάσει λέξη απ' το μάθημα. Βρέξει, χιονίσει εκεί: στο κεφαλόσκαλο της εισόδου, από το πρώτο κουδούνι μέχρι το σχόλασμα, χωρίς απουσία καμιά.

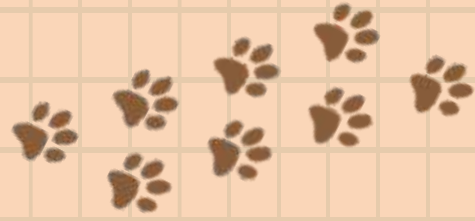
Παρόλο που γνώρισε την κακοποίηση, δεν έχασε ποτέ την πίστη της στην ανθρώπινη καλοσύνη. Ίσως γιατί δεν χρειάζονται δύο μάτια για να αγαπάς και να αγαπιέσαι. Έχει τον τρόπο της να μας εμπνέει καθημερινά και να μας θυμίζει πως στην καρδιά μας, γλái στα αγαπημένα μας τετράποδα, χωρούν κι όλα τα δίποδα που μας γλήγωσαν - ακόμα κι εκείνα, τα πιο σκληρά και άπονα.

Ελένη Καραγιάννη

Ghost! Το φανταστικό μου φαντασματάκι!

- Είναι απλά ένας σκύλος!!!
- Είναι κάποιος που με περιμένει για χάδια και βόλτες!
- Γαυγίζει και ξεσηκώνει τη γειτονιά.
- Φοβάται, προειδοποιεί, προστατεύει τον χώρο και εμάς από ό,τι θεωρεί απειλή.
- Θέλει φροντίδα, έχει έξοδα.
- Το ανταποδίδει με χαρούμενες στιγμές που μοιράζομαι μαζί του, με ανεπανάληπτες στιγμές ευτυχίας και χαλάρωσης!!!

Σ' ευχαριστώ λευκέ μου άγγελε!
Είσαι εσύ που με οδήγησες στο να ανακαλύψω τον μαγικό κόσμο των ζώων. Κοντά σου ανακάλυψα μικρά θαύματα που για τόσα χρόνια τα προσπερνούσα σαν τυφή.

Χωρίς εσένα θα ήταν λειψό το πέρασμά μου σε αυτόν τον κόσμο!!!!

 Αθηνά Παπαθανασίου

Μυρτώ και Μπέλα: Μια διπλή αγκαλιά

Η Μυρτώ και η Μπέλα δεν είναι απλώς μάνα και κόρη. Είναι το στήριγμα η μία της άλλης σε έναν κόσμο σκληρό για τα αδέσποτα. Όταν οι κοιλιές τους φουσκώνουν σχεδόν ταυτόχρονα, ξέρουν. Ψάχνουν μαζί μια σκοτεινή γωνιά και όταν φτάνει η ώρα, οι πόνοι της μίας γίνονται οι ανάσες της άλλης.

Κάποια γατάκια δεν τα καταφέρνουν. Όμως μέσα στη ζεστή τους φωλιά δεν υπάρχει χώρος για θρήνο. Τα μικρά που απομένουν θηλάζουν μια τη μία και μια την άλλη.

Η ζωή τους είναι ένας χορός εμπιστοσύνης. Όταν η πείνα αναγκάζει τη Μυρτώ να βγει στο κρύο, η Μπέλα τυλίγεται γύρω από όλα τα μικρά, με τα αυτιά τεντωμένα σε κάθε ύποπτο θρόισμα, έτοιμη να γίνει ασπίδα απέναντι στις αρσενικές γάτες που παραμονεύουν. Όταν επιστρέφει η Μυρτώ, αλλιάζουν ρόλους με ένα απαλό ακούμπισμα της μύτης.

Το βράδυ τις βρίσκει πάντα αγκαλιασμένες. Ένα κουβάρι από τρίχωμα, γουργουρητά και γάλα. Στο κέντρο αυτής της διπλής αγκαλιάς, η αγάπη τους μεγαλώνει μαζί με τα μωρά.

Νικολέτα Χειμώνα

Μοιραία συνάντηση

Όταν ήμουν μικρή, οι γονείς μου άκουγαν συνέχεια την ίδια παράκληση: «Θέλω έναν σκύλο». Η απάντηση ήταν πάντα αρνητική, αφού οι συνθήκες τότε δεν ήταν ευνοϊκές. Ως μοναχοπαιδί, ονειρευόμουν έναν σύντροφο για παιχνίδι και συντροφιά, κάποιον που θα γέμιζε τη σιωπή του δωματίου μου. Μεγαλώνοντας, η επιθυμία μου δεν έσβησε. Σχεδιάζα πως, μόλις οι συνθήκες το επέτρεπαν, θα έψαχνα να βρω τον ιδανικό σκύλο.

Όμως, πριν προλάβω καν να ξεκινήσω την αναζήτηση, ο σκύλος βρήκε εμένα!

Ήταν ένα αδέσποτο γλάσμα που εμφανίστηκε στον δρόμο μου, ζητώντας απεγνωσμένα φροντίδα και αγάπη. Από εκείνη τη μέρα, γίναμε και οι δύο μια παντοτινή παρέα. Με στήριξε σε κάθε μοναχική μου στιγμή και με έκανε να καταλάβω πόσο βαθιά θεραπευτική είναι η παρουσία ενός ζώου στη ζωή μας. Τελικά, δεν του έδωσα μόνο εγώ ένα σπίτι. Μου έδωσε κι εκείνος έναν ολόκληρο κόσμο συντροφικότητας.

 Άννα Μπούθα

Μπόμπος: Ο Προϋπολογισμός της Ψυχής

Για χρόνια, η ζωή μου έμοιαζε με ένα τρενάκι του τρόμου που δεν σταματούσε ποτέ. Το απρόβλεπτο της δουλειάς μου, οι λογαριασμοί που στοιβάζονταν σαν βουνό και το κόστος ζωής που ανέβαινε ασταμάτητα, είχαν γίνει ο καθημερινός μου εφιάλτης. Ήμουν τόσο απασχολημένος με το να υπολογίζω τα έξοδα του επόμενου μήνα, που δεν κατάλαβα πότε το άγχος έδωσε τη θέση του σε μια βαριά, γκριζα κατάθλιψη. Και τότε, σε ένα στενάκι, εμφανίστηκε ο Μπόμπος.

Ο Μπόμπος είναι μια κοντόχοντρη τριχόμπαλα που, με την πρώτη ματιά, ήταν το τελευταίο πράγμα που «χρειαζόμουν». Αν το έβλεπες στενά οικονομικά, ήταν μια καταστροφή: αύξησε τα έξοδα, γέμισε την τελευταία ελεύθερη γωνιά του υπερτιμημένου διαμερίσματός μου και μετέτρεψε το ήδη χαοτικό μου πρόγραμμα σε ένα διαρκές τρέξιμο.

Όμως, ο Μπόμπος έκανε κάτι που κανένας ισολογισμός δεν μπορούσε να προβλέψει. Με έκανε να νιώσω πως κάνω «κάτι».

Σταμάτησα να είμαι ένας αριθμός μέσα σε μια λίστα υποχρεώσεων και έγινα ο άνθρωπός του. Οι ζημιές που έκανε στο σπίτι -ο απόλυτος χαμός που προκάλεσε αυτά τα δύο χρόνια- ήταν ένα απειροελάχιστο τίμημα μπροστά στη βοήθεια που μου πρόσφερε. Κάθε φορά που επέστρεφα εξουθενωμένος από τη δουλειά, η δική του ανυπόκριτη χαρά διέλυε το σκοτάδι μου.

Του χρωστάω τη ζωή μου, ή τουλάχιστον την ηρεμία μου. Μου γέμισε το σπίτι τρίχες και ζημιές, αλλά μου γέμισε την ψυχή με σκοπό. Σήμερα, ο προϋπολογισμός μου μπορεί να είναι ακόμα σφιχτός, αλλά η καρδιά μου είναι, για πρώτη φορά, γλεονασματική.

Σείριος: Το κομμάτι που λείπει

Το πρώτο μου σκυλί δεν ήταν απλώς ένα ζώο. Ήταν μια δοκιμασία και ένα δώρο μαζί.

Ένα σέρβικο ποιμενικό Sarplaninac, που το βάφτισε ο γιός μου Σείριο, δυνατό και περήφανο, με βλέμμα που δεν λυγίζει εύκολα.

Από την αρχή συγκρουστήκαμε.

Ήθελε να κυριαρχεί, κι εγώ να μάθω πώς να σταθώ απέναντί του.

Δεν ήταν εύκολο. Ήταν όμως αληθινό.

Μέρα με τη μέρα, χωρίς πολλά λόγια, χτίστηκε κάτι βαθύτερο από την υπακοή: ο σεβασμός.

Δεν έγινε ποτέ "εύκολος" σκύλος, έγινε όμως δικός μου. Στάθηκε δίπλα μου σε στιγμές σιωπής, σαν να καταλάβαινε περισσότερα απ' όσα έδειχνε.

Και όταν τον έχασα, δεν έχασα μόνο έναν σύντροφο, αλλά ένα κομμάτι του εαυτού μου.

Γιατί το πρώτο σου σκυλί δεν ξεχνιέται ποτέ. Γίνεται η αρχή του τρόπου που μαθαίνεις να αγαπάς χωρίς όρους.

Κωνσταντίνος Πασχούλας

Η Σιωπή που με Άκουσε

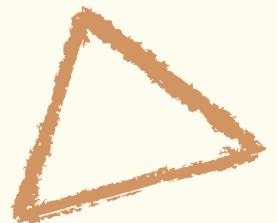

Όταν υιοθέτησα τη γάτα μου από το καταφύγιο, ήξερα πως η δική μας σχέση θα ήταν διαφορετική. Ήταν ένα γλάσμα που ζούσε σε έναν κόσμο χωρίς ήχους, λόγω των προβλημάτων ακοής του. Όμως, εκεί που οι άλλοι έβλεπαν μια αδυναμία, εγώ ένιωσα μια άμεση, σχεδόν μαγική σύνδεση. Δεν χρειαζόμασταν φωνές για να συνεννοηθούμε. Η σιωπή της έγινε το δικό μου καταφύγιο.

Φροντίζοντάς την, έμαθα τι σημαίνει αληθινή υπευθυνότητα, αλλά το πιο σημαντικό ήταν ότι άρχισα να εμπιστεύομαι ξανά τον εαυτό μου. Κάθε φορά που το άγχος με κυριεύε, η ηρεμία της με επανέφερε στην πραγματικότητα.

Με βοήθησε να καταλάβω ότι η αγάπη δεν βασίζεται σε αυτά που ακούς, αλλά σε αυτά που νιώθεις. Εκείνη δεν άκουγε τον κόσμο, αλλά ένωθε την καρδιά μου κι αυτό ήταν η δική μου θεραπεία.

 Μάριος Μαρκοβίτσας

Βέρα

Ένα μπάσταρδο θηλυκό σκυλί που δεν γέννησε ποτέ, δεν θύμωσε ποτέ, δεν αγρίεψε ποτέ και 16 χρόνια τώρα κάνει τα πάντα για να ικανοποιεί εμένα. Θυμάμαι τις στιγμές που βγήκε ζωντανή κάτω από τις ρόδες ενός αυτοκινήτου που έτρεχε με πενήντα χιλιόμετρα την ώρα. Έτρεμε φοβισμένη και την κουβάλησα για τριακόσια μέτρα αγκαλιά στο σπίτι. Μετά από μία ώρα ήταν σα να μη συνέβη.

Θυμάμαι όταν περίμενα να συνέλθει από την επέμβαση της στείρωσης και το πρώτο πράγμα που έκανε ήταν να κουνήσει την ουρά της από χαρά. Θυμάμαι να τη μαλώνω για κάποια ζημιά και να κατεβάζει λυπημένα τα μάτια και το κεφάλι της. Τη θυμάμαι να τρέχει στα μονοπάτια του δάσους με χαρά και να βρίσκει τον δρόμο της επιστροφής πάντα. Η Βέρα. Η κυρία που πρόλαβε να γεράσει...

Συμεών Καραγαβριηλίδης
Χάρη Αξούριστου

Η Σιωπηλή Σύμμαχος των Θρανίων

Για μένα το Λύκειο ήταν ένας διαρκής αγώνας δρόμου με εμπόδια το άγχος και τις υψηλές προσδοκίες. Οι σελίδες των βιβλίων μου έμοιαζαν συχνά με βουνά που έπρεπε να σκαρφαλώσω και η καθημερινότητά μου ήταν μια λίστα από "πρέπει" που με έπνιγαν.

Η λύση ήρθε από τον δρόμο, με τη μορφή μιας μικρής γατούλας που έβλεπα καθημερινά στις διαδρομές μου. Η υιοθεσία της ήταν η πιο σωστή απόφαση της ζωής μου. Από την πρώτη στιγμή που

μπήκε στο σπίτι, ο "θόρυβος" μέσα στο κεφάλι μου άρχισε να χαμηλώνει. Όταν το άγχος για το επόμενο διαγώνισμα με έκανε να τρέμω, εκείνη εμφανιζόταν από το πουθενά. Με μια έκτη αίσθηση που μόνο τα ζώα διαθέτουν, ένιωθε τη στιγμή που ήμουν έτοιμη να καταρρεύσω.

Ερχόταν και κούρνιαζε στην αγκαλιά μου, ακριβώς πάνω στα ανοιχτά βιβλία, σαν να μου έλεγε: «Κάνε ένα διάλειμμα. Είμαι εδώ».

Το γουργουρητό της έγινε ο ρυθμός που με ηρεμούσε. Μέσα από τα μάτια της, άρχισα να βλέπω τα προβλήματα στις πραγματικές τους διαστάσεις.

Σήμερα, η γατούλα μου είναι η "ασπίδα" μου. Με έσωσε από τον ίδιο μου τον εαυτό, θυμίζοντάς μου πως όσο δύσκολη κι αν είναι μια μέρα στο σχολείο, υπάρχει πάντα μια ζεστή αγκαλιά που με περιμένει για να με κάνει να ξεχάσω τα πάντα.

Άννα Ντέλλα

Πέπη: Το Φάρμακο σε Μορφή Χνουδιού

Υπάρχουν στιγμές που ο κόσμος έξω από την πόρτα μου μοιάζει πολύ δύσκολος. Όμως, μόλις κλειδώνω πίσω μου, όλα αυτά σβήνουν. Γιατί εκεί με περιμένει η Πέπη.

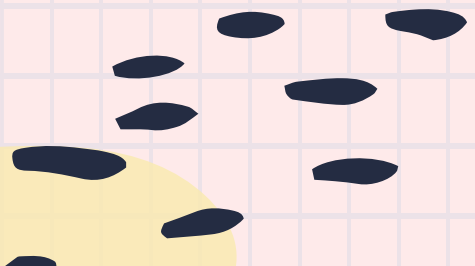
Η Πέπη δεν είναι απλώς μια γάτα· είναι η καλύτερή μου φίλη, η συνένοχός μου στις πιο τρελές χαζομάρες. Το σπίτι γεμίζει από τον ήχο των πατουσών της, καθώς κυνηγιόμαστε στους διαδρόμους. Μέσα από τα παιχνίδια μας, το γέλιο βγαίνει αβίαστα, για να διώξει κάθε έγνοια που κουβάλησα μαζί μου από τη μέρα. Αλλά η Πέπη έχει και μια άλλη πλευρά, πιο αθόρυβη, σχεδόν μαγική.

Όταν το κέφι μου πέφτει και η διάθεσή μου βαραίνει, δεν χρειάζεται να πω λέξη. Το καταλαβαίνει από τον τρόπο που κάθομαι στον καναπέ ή από τη σιωπή μου. Θα έρθει κοντά, θα τριφτεί απαλά στα πόδια μου και μετά θα κουλουριαστεί δίπλα μου. Εκείνες τις ώρες, η παρουσία της είναι το μοναδικό πράγμα που χρειάζομαι. Δεν με κρίνει, δεν μου ζητάει εξηγήσεις. Απλώς «είναι εκεί».

Αυτή η ανταλλαγή φροντίδας είναι το μυστικό μας. Εγώ της προσφέρω το φαγητό και την ασφάλεια, κι εκείνη μου επιστρέφει μια άπειρη αγάπη που δεν ζητάει ανταλλάγματα.

Κάθε μέρα μαζί της είναι ένα μάθημα ζεστασιάς. Κοιτάζοντας την Πέπη να κοιμάται ήσυχη δίπλα μου, συνειδητοποιώ πως η ζωή μου χωρίς εκείνη θα ήταν σαν ένα δωμάτιο χωρίς φως. Είναι το μικρό μου θαύμα, το πλάσμα που με δίδαξε πως η αληθινή θεραπεία κρύβεται σε ένα γουργουρητό και σε μια πιστή, ζεστή συντροφιά.

 Δήμητρα Καρατζά

Amanda, η αγαπημένη

Το πρώτο σκυλάκι που βρέθηκε στην οικογένειά μας το είπαμε Amanda. Όνομα και πράγμα. Κέρδισε από την αρχή την αγάπη μας και έγινε μέλος της οικογένειάς μας. Τόσο, που όταν φεύγαμε από το σπίτι λαχταρούσαμε να γυρίσουμε πίσω να τη πάρουμε στην αγκαλιά μας. Μα κι αυτή πρέπει το ίδιο να ένιωθε. Μια έλλειψη, μια αγωνία, ίσως κι έναν φόβο απώλειας, απόρριψης... ποιος ξέρει, γιατί χαλούσε

τον κόσμο με τα γαβγίσματά της όταν έμενε μόνη της. Όταν μπαίναμε μέσα στο σπίτι, αυτή χαμογελούσε, ναι είμαι σίγουρη ότι χαμογελούσε, κι ας λένε κάποιοι ότι τα σκυλιά δεν το κάνουν.

Το λούσιμό της πάλι στην μπανιέρα ήταν οικογενειακή τελετουργία! Άλλος να την κρατάει, άλλος να δοκιμάζει το νερό να μην είναι ούτε πολύ καυτό ούτε πολύ κρύο. Άλλος να φέρνει το «Johnson's baby shampoo-όχι πια δάκρυα» για να μην της κάψει τα ματάκια. Μα η πιο ξεκαρδιστική στιγμή ήταν όταν τίναζε το νερό από πάνω της. Τότε όλη η οικογένεια άγλωνε πετσέτες-ασπίδες γύρω της. Μόλις κατάφερνε να τις νικήσει, έτρεχε σε κατάσταση έκστασης σε όλο το σπίτι με την αίσθηση απόλυτου θριάμβου. Και η μάχη για μας είχε οριστικά χαθεί.

Πάντως, μας καταλάβαινε όταν της μιλούσαμε. Η επικοινωνία μας ήταν και λεκτική. Είχαμε μετρήσει πάνω από είκοσι λέξεις που γνώριζε. Κοντά στο σπίτι είχαμε ένα οικόπεδο και κάθε απόγευμα πήγαινε ο πατέρας μας εκεί, πάντα με την Amanda. Μόλις άκουγε λοιπόν τη λέξη «οικόπεδο», έπαιρνε θέση κάτω από την κρεμάστρα με το λουρί της γεμάτη προσμονή. Όταν εκείνος της το φορούσε, έτρεχε καταχαρούμενη στην πόρτα για την καθιερωμένη βόλτα της.

Μα ετοιμαζόταν και για τις διακοπές της. Σταθερά πήγαιναμε στην Κυπαρισσία, από όπου καταγόταν η μάνα μας. Εκεί η Amanda έβρισκε τη φύση της. Ελεύθερη να τριγυρνάει στα χωράφια και να βοσκάει τα χορταράκια που της άρεσαν. Αλλά ήταν και δεινή κολυμβήτρια. Φτιάχναμε, που λέτε, ένα καλοκαιρινό απόγευμα τις βαλίτσες μας για την Κυπαρισσία, βάζοντας μέσα ρούχα και άλλα μικροπράγματα. Η Amanda μάς έβλεπε να ανοίγουμε ντουλάπια και συρταράκια, αντιλήφθηκε την έντονη κινητικότητα και χωρίς να χάσει καιρό έτρεξε στη γωνιά της. Από κει έφερε και έριξε μέσα στη βαλίτσα το αγαπημένο της αρκουδάκι.

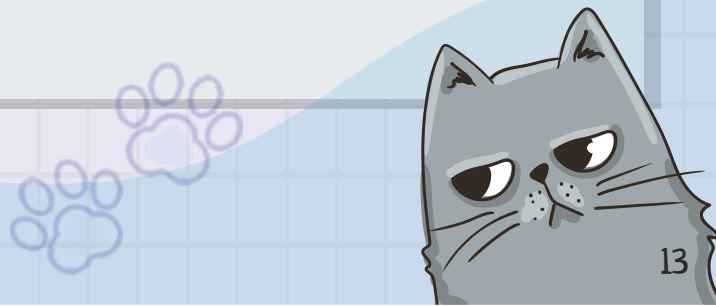
Η ζωή με τη Νέλα

Η Νέλα δεν είναι απλώς η γάτα μου, είναι ένα κομμάτι της καρδιάς μου. Την αγαπώ, γιατί είναι πάντα δίπλα μου, στις χαρές και στις δύσκολες στιγμές, χωρίς να ζητά τίποτα πέρα από λίγη αγάπη. Με κάνει να χαμογελάω ακόμα και στις πιο δύσκολες μέρες και μου θυμίζει πόσο σημαντικά είναι τα απλά πράγματα.

Για εμένα η Νέλα είναι οικογένεια. Είναι εκείνη που με καταλαβαίνει χωρίς λόγια και που με κάνει να μη νιώθω ποτέ μόνη. Η παρουσία της στη ζωή μου είναι πολύτιμη και δεν θα την άλλαζα με τίποτα στον κόσμο. Η Νέλα είναι η πιο γλυκιά συντροφιά που θα μπορούσα να έχω και καταλαβαίνω πόσο τυχερή είμαι που υπάρχει στη ζωή μου.

 Μαρία Θεοχαροπούλου

Μπέλα: Η τεράποδη ψυχολόγος μου

Πριν από 5 χρόνια πενούσα μια δύσκολη ψυχολογική κατάσταση και γι' αυτόν τον λόγο οι γονείς μου αποφάσισαν να υιοθετήσουμε ένα σκυλάκι, την Μπέλα. Μέσα σε λιγότερο από έναν χρόνο δεθήκαμε όλοι πάρα πολύ μαζί της και ιδιαίτερα εγώ.

Γλέον δεν αντέχουμε η μία μακριά από την άλλη. Αυτή βρήκε ένα σπίτι κι εγώ την ψυχολόγο και καλύτερή μου φίλη. Από τότε δεν μπορώ να φανταστώ τη ζωή μου χωρίς αυτή.

 Σοφία Ξαφράκου

Ralf: Το Μάθημα της Ελευθερίας

Ο Ralf δεν ήταν ποτέ ο σκύλος που θα καθόταν φρόνιμα στη γωνιά του. Ήταν μια θύελλα από τρίχες, αταξίες και μια αστείρευτη ενέργεια που δεν χωρούσε σε κανόνες. Για εκείνον, το σπίτι δεν ήταν απλώς ένας χώρος διαμονής, αλλά ένας στίβος περιπέτειας.

Στην αρχή, οι τρίχες παντού και οι ζημιές μπορεί να έμοιαζαν με πρόβλημα. Σύντομα, όμως, κατάλαβα κάτι βαθύτερο: η αληθινή χαρά ενός πλάσματος εκδηλώνεται μόνο όταν είναι ελεύθερο να είναι ο εαυτός του, και όχι όταν εκτελεί εντολές. Ο Ralf με δίδαξε να αγαπώ το «χάος» της ζωής. Με τις αταξίες του, γέμιζε το σπίτι με μια ζωντάνια που δεν άφηνε περιθώριο για μελαγχολία.

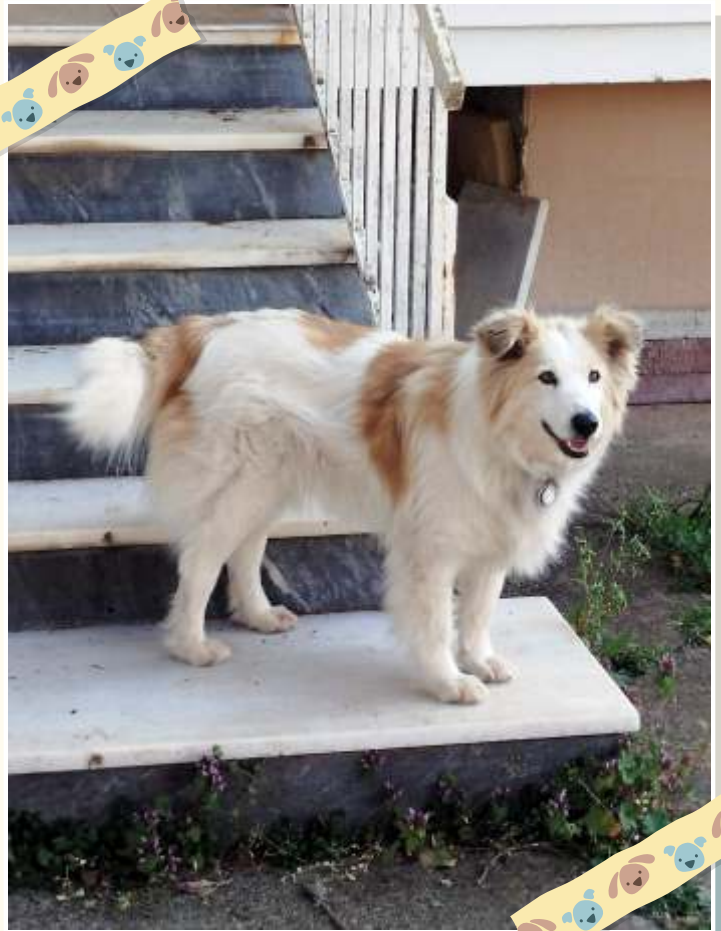
Το πρόγραμμά μας ήταν απλό αλλά γεμάτο: ατελείωτο παιχνίδι, μεγάλες βόλτες και, φυσικά, η μόνιμη, ανυπόμονη αναζήτηση για «πολύ φαί».

Όταν τον έχασα, η σιωπή που άφησε πίσω του ήταν δυσβάσταχτη.

Όμως, ακόμα και τώρα, η ανάμνησή του παραμένει ο δικός μου φάρος. Ο Ralf υπήρξε η ζωή μου και καμία άλλη συντροφιά δεν θα μπορέσει να αντικαταστήσει αυτό που νιώσαμε.

Με θεράπευσε με έναν τρόπο παράδοξο: με ανάγκασε να βγω από το καλούπι μου, να γελάσω με τις ζημιές και να εκτιμήσω την ομορφιά της ατίθασης αγάπης.

Υπήρξε, με λίγα λόγια, το ζώο που μου έμαθε ότι η θεραπεία δεν βρίσκεται πάντα στην ησυχία, αλλά μερικές φορές κρύβεται μέσα σε ένα χαρούμενο γαύγισμα και σε ένα σπίτι γεμάτο τρίχες και ζωή.

 Πασχάλης Βέργος

Μαρσέλο: Ο πρίγκιπας που μας περίμενε

Αφορμή στάθηκε μια ανάρτηση εθελοντών της φιλοζωικής στην Αλεξάνδρεια. Είχαν βρει 7 μαύρα κουταβάκια παρατημένα σε ένα χωράφι τα οποία ήταν διαθέσιμα για υιοθεσία. Έτσι αποφασίσαμε οικογενειακώς να υιοθετήσουμε το ένα. Στον προορισμό μας βρήκαμε ένα παρδαλό καφετί σκυλάκι 3 μηνών -το μόνο που έμεινε- ντροπαλό, φοβισμένο και διστακτικό. Το κρατήσαμε στην αγκαλιά μας και τον ονομάσαμε Μαρσέλο.

Μετά από πολλές μέρες αγάπης, βόλτας και αγκαλιών, έδειξε τον παιχνιδιάρη του εαυτό κι έτρεχε σαν σίφουνας στις βόλτες, δάγκωνε με πάθος τα χνουδωτά του παιχνίδια και ζητούσε με το βλέμμα του συνεχώς κάποιο σνακ.

Σήμερα, μετά από 5 χρόνια, είναι ο πρίγκιπας της οικογένειας και γεμίζει το σπίτι με την παρουσία του, την παιχνιδιάρική του διάθεση, τα όμορφα του ματάκια και την απέραντή του τρυφερότητα! Τον αγαπάμε, τον χαιρόμαστε και τον ευχαριστούμε που ήρθε στη ζωή μας.

Δρ. Απόστολος
Καραφυλλίδης

Φτερωτή συμφωνία

Το ξυπνητήρι χτυπά. Ξυπνάω. Σηκώνομαι απρόθυμα και βαδίζω προς την κουζίνα. Πατάω το κουμπί της καφετιέρας με μάτια θολά απ' τη νύστα. Έξω ακόμα είναι σκοτάδι. Ο Μπίλμπο κοιμάται σκεπασμένος στο κλουβάκι του. Τον κρυφοκοιτάζω. Μια πουπουλένια μπαλίτσα που στέκεται στο ένα πόδι. Δυο γκριζωπές μεμβράνες για βλέφαρα ανοίγουν στιγμιαία, φυσικά και με πήρε είδηση, και σφραλίζουν πάλι. Τον αφήνω στην ησυχία του για λίγο ακόμα, μέχρι να βγει ο πρώτος ήλιος. Εγώ συνεχίζω. Να ετοιμάσω, να ετοιμαστώ. Μετά έρχεται η ώρα να τον ξυπνήσω, προτού ξυπνήσει και το υπόλοιπο σπίτι.

Τραβώ το πανί ήρεμα και τον παρατηρώ. Τα μαύρα γυαλιστερά χαντράκια του έχουν ανοίξει τώρα. Κινείται αργά παρ' όλα αυτά. Το μαζεμένο ποδαράκι του ξεπροβάλλει δειλά μέσα απ' τα φτερά σαν κουλουριασμένη ροζ αραχνούλα που ξεδιπλώνει το σώμα της τώρα που πέρασε ο κίνδυνος. Του λέω γλυκόλογα όσο ακόμα είμαστε οι δυο μας. Εκείνος γήησιάζει κολλώντας το αφράτο στήθος του στα κάγκελα να ρουφήξει το κανάκεμα. Η πρωινή μας τελετουργία. «Καλημέρα μικρέ μου, καλημέρα όμορφέ μου! Κοιμήθηκες καλά; Θα γυρίσω και θα σε βγάλω έξω να παίξεις, να σκαλίσεις. Και μετά θα σε πάρω να κουρνιασείς στον ώμο μου, να καθίσουμε παρέα. Θέλεις; Εγώ με τον Μπίλμπο, το πιο γλυκό πουλάκι, το περίεργο, τον μικρό μας κατάσκοπο!»

 Δέσποινα Καρανίκα

Ο Κόκος, το καναρίνι

Είναι αλήθεια ότι στη ζωή μου μέχρι σήμερα είχα πολλά κατοικίδια ζώακια: καναρίνια, παπαγάλους, σκύλους και γάτες. Όμως τα παιδικά βιώματα είναι και τα πιο δυνατά, αυτά που, όσα χρόνια κι αν περάσουν, δεν χάνονται στη λήθη του χρόνου.

Για αυτό δεν μπορώ να λησμονήσω το πρώτο μου κατοικίδιο, τον «Κόκο», όπως τον ονομάζαμε, το κίτρινο «σκουφάτο» καναρίνι που έπιασε ο αδερφός μου στο μπαλκόνι του σπιτιού (προφανώς το έσκασε από κάποιο κλουβί). Εγώ τότε ήμουν μαθητής δημοτικού και αυτό, καθώς φάνηκε εκ των υστέρων, ήταν το πολύ ενός έτους.

Ήταν ένα πανέξυπνο πουλί, που προσαρμόστηκε πολύ γρήγορα στην παρέα μας, που κελάηδούσε ασταμάτητα (ακόμα και τη νύχτα μέσα στα σκοτάδια) με μια απεριόριστη ποικιλία ήχων! Ήταν ζωηρό και φαινόταν, όπως καταγράφηκε στην παιδική μου μνήμη, πάντοτε χαρούμενο και ορεξάτο.

Το πιο διασκεδαστικό και συναρπαστικό, όμως, ήταν όταν το αφήναμε μέσα στο σπίτι ελεύθερο. Τότε ερχόταν κοντά μας, χωρίς ποτέ να μας φοβάται, και πετώντας ανέβαινε στον δείκτη του χεριού μας. Με αυτόν

τον τρόπο κάναμε βόλτες μέσα στο σπίτι και όταν του μιλούσαμε, ανταποκρινόταν με ένα δυνατό κελάηδημα, λες και ήθελε να μας απαντήσει. Τον αγαπήσαμε και τον χαρήκαμε για σχεδόν 10 χρόνια. Αντάξιό του δεν ξαναβρήκαμε μέχρι σήμερα.

Αναστάσιος Ζαμπελάκης

Ισαμπέλα

Η Ισαμπέλα, μια γάτα με καταπράσινα μάτια, μπήκε στη ζωή μου την περίοδο που η μελαγχολία είχε γίνει ο μόνιμος συγκατοικός μου. Θυμάμαι τις ημέρες που η κίνηση από το κρεβάτι στο θρανίο φάνταζε βουνό. Η Ισαμπέλα, όμως, χωρίς να ρωτήσει σκαρφάλωνε πάνω μου και το γουργούρισμά της που ακουγόταν σαν δόνηση ξεκινούσε.

Ήταν σαν να συντονιζόταν με τους δικούς μου παλμούς, ρυθμίζοντάς τους. Παρόλο που δεν μίλησε ποτέ, η αγλή της ύπαρξη και η ζεστασιά της πάνω στο πάγκλωμα ήταν η πιο αποτελεσματική θεραπεία, μιας που το γουργούρισμά της είχε αντικαταστήσει τον θόρυβο στο κεφάλι μου.

 Βασιλική Πρελορέντζου

Η Συνεδρία της Κονσέρβας

Κοιτάξτε φάτσα! Τον φωνάζουν Τασούλη. Κάθε μέρα κάνουμε μαζί την πρωινή του ψυχοθεραπεία. Με "ανθρωπίζει" (κατά το νιαουρίζει ή γαυγίζει), πάω κοντά του, τον αφήνω να με χαϊδέψει και να με αγκαλιάσει. Ύστερα φεύγει ήρεμος και χαρούμενος για τη δουλειά του. Είναι ο καθημερινός μου πελάτης. Δεν του χρεώνω πολλά! Μια μικρή κονσερβούλα πατέ ψαριού, την αγαπημένη μου!!!

Τάσος
Μοσχοπούλος

Το άθικτο παρτέρι

Νύχτωσε. Και η θέση μου είναι μία. Εκεί, μπροστά στην μπαλκονόπορτα. Ας βρέχει, ας πέφτει χιόνι κι ας παγώνουν τα πατούσια μου. Αρκεί να νιώθω την παρουσία τους πίσω από το τζάμι... Απόψε μία νύχτα διαφορετική. Νύχτα ζεστή, κατάστιχη με αστέρια. Νύχτα απολογιστική και όχι μόνο... Νύχτα των πρώτων γενεθλίων μου...

Αστείρευτη η ανάγκη μου με τη φωνή μου να ξεσηκώνω τον κόσμο, η επιθυμία μου να δαγκώνω το λάστιχο του ποτίσματος και να μετατρέπω εκείνα τα αφράτα χαλάκια της εισόδου σε χίλια μικρά σύννεφα από μαλλί. Να μασουλάω το ξεχασμένο στην εξώπορτα παπούτσι, να βγάζω στο φως τους θαμμένους βολβούς, να φυτεύω ξανά και διάσπαρτα τα κομμένα για το τζάκι ξύλα. Κι όταν από το παράθυρο έρχεται εκείνος ο ήχος ο ρυθμικός, να περιστρέφομαι με άξονα την ουρά μου σε έναν χορό τρέλας και μάλλον χαράς... Ανεξέλεγκτη η ηδονιστική ανυπομονησία της παλλόμενης ουράς μου όταν οσφραίνομαι τη λιχουδιά που γηθισιάζει.

«Μπρούνο, κάτω!». «Μπρούνο, μη!». «Μπρούνο, εδώ!».

Κι όμως... Υπάρχει ένα σημείο στον κήπο, στη νοτιοδυτική γωνία, που η ορμή μου σταματά. Εκεί οι άνθρωποι μου έχουν φτιάξει ένα

μικρό παρτέρι. Τον χειμώνα, όταν όλα είναι γκριζα, ανθίζουν οι λευκοί ελλέβοροι μέσα στο κρύο. Μετά έρχονται οι πανσέδες με τα χρωματιστά τους πρόσωπα και οι κίτρινοι νάρκισσοι που μυρίζουν άνοιξη, και το καλοκαίρι το χώμα γεμίζει με τα έντονα χρώματα από τις πετούνιες. Αυτό το παρτέρι είναι το μόνο πράγμα που δεν άγγιξα ποτέ με τα δόντια μου. Με καθημερινές περιμετρικές κινήσεις το προσέχω σαν τα μάτια μου. Εκεί αναπαύεται ο άλλος Μπρούνο, ο πρώτος. Ο προπάππος μου, «το μέτρο της δικής μου αλκής»!

Όταν ο γιος της Κατερίνας ήταν ακόμα μωρό, παραλίγο να πέσει στο κενό από την αθωράκιστη νεόδμητη βεράντα. Στο εναγώνιο άκουσμα «Το παιδί!!!» ο Μπρούνο, με μια αστραπιαία κίνηση, έτρεξε, άρπαξε το παιδί από το φορμάκι και το τράβηξε πίσω στην ασφάλεια. Αυτή η πράξη ηρωισμού και αφοσίωσης έχει χαραχτεί στη μνήμη της οικογένειας.

Έτσι, το όνομά μου κουβαλάει μια βαριά κληρονομιά. Όταν με φωνάζουν, δεν ακούω απλώς ένα όνομα. Ακούω τον απόηχο της ιστορίας αυτής. Όταν με κοιτάζουν, βλέπω στα μάτια τους ένα κομμάτι εκείνης της αφοσίωσης, προστασίας και αγάπης.

Είμαι ενός χρόνου. Καιρός να αποδείξω πως το όνομα που μου χάρισαν δεν είναι απλώς ένας ήχος για να με μαλώνουν ή να με φωνάζουν στο φαγητό, αλλά μια υπόσχεση γραμμένη στο αίμα μου. Ίσως η δική μου «βεράντα» να μην έχει έρθει ακόμα. Ίσως να μην χρειαστεί ποτέ να αρπάξω μωρό από το φορμάκι για να το σώσω από το κενό. Όμως, καθώς νιώθω τη ζεστασιά του σπιτιού να διαπερνά το τζάμι και να ακουμπά τη ράχη μου, καταλαβαίνω κάτι που ο προπάππος μου μάλλον ήξερε καλά: η μεγαλύτερη διάσωση γίνεται κάθε μέρα.

Τους σώζω από τη μοναξιά με έναν χορό γύρω από την ουρά μου. Τους σώζω από τη σιωπή με ένα γάβγισμα στον περαστικό. Τους σώζω από τη σοβαρότητά τους, αναγκάζοντάς τους να κυνηγούν τα σκορπισμένα ξύλα μου στον κήπο...

Ακουμπώ το κεφάλι μου στα μπροστινά μου πόδια. Τα μάτια μου βαραίνουν, αλλά τα αυτιά μου μένουν όρθια. Είμαι ο Μπρούνο ο Δεύτερος. Και η δική μου απόδειξη αγάπης είναι αυτή: ότι όσο εγώ αναπνέω έξω από την πόρτα τους, εκείνοι μέσα μπορούν να κοιμούνται ήσυχοι.

Είμαι ο Μπρούνο που έμαθε να φυλάει έναν τάφο και μια αγκαλιά. Κι αυτό, για την πρώτη μου χρονιά στον κόσμο, είναι η δική μου νίκη.

Νόα: Ο νέος παλιμός του σπιτιού μας

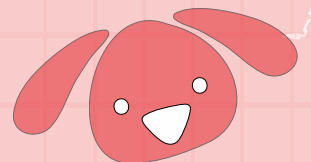

Όταν η αδερφή μου έφυγε για σπουδές, το σπίτι ξαφνικά άδειασε και η απουσία της άφησε ένα αισθητό κενό στην καθημερινότητά μου. Τότε ήταν που ήρθε στη ζωή μου ο Νόα, και από εκείνη τη στιγμή όλα άλλαξαν. Ένα υπέροχο σκυλάκι που κατάφερε να γεμίσει το κενό με τον πιο όμορφο τρόπο.

Γιέρον, η καθημερινότητά μας είναι γεμάτη από μικρές, όμορφες στιγμές. Το αγαπημένο μου κομμάτι είναι κάθε φορά η στιγμή που επιστρέφω σπίτι. Η υποδοχή του είναι μοναδική: με περιμένει πάντα στην πόρτα με απίστευτο ενθουσιασμό που σου φτιάχνει αμέσως τη διάθεση. Είναι αυτή η αίσθηση που νιώθεις ότι κάποιος σε περιμένει πώς και πώς.

Ο χρόνος μας περνάει με ατέλειωτα παιχνίδια, πολλά χάδια και φυσικά αμέτρητες βόλτες. Όταν νιώθω κουρασμένη ή προβληματισμένη, ο Νόα είναι πάντα εκεί να με κοιτάει με αυτά τα γλυκά ματάκια που σου γεμίζουν την ψυχή. Τελικά, δεν κάλυψε απλώς ένα κενό, αλλά δημιούργησε έναν δικό του, μοναδικό χώρο στη ζωή μου. Μου απέδειξε πως, παρόλο που δεν έχουμε ανταλλάξει ποτέ ούτε μια κουβέντα, μπορείς να νιώθεις ότι κάποιος σε καταλαβαίνει απόλυτα και είναι πάντα εκεί για σένα.

 Διονυσία Σταμάτη

Ο Μήτσος και το τέλος της σιωπής

Ός μοναχοκόρη και μοναχοπαίδι, είχα μάθει να ζω μόνη μου. Οι γονείς μου έλειπαν ώρες στη δουλειά κι εγώ μοίραζα τις μέρες μου ανάμεσα στο σπίτι της γιαγιάς και τις βόλτες έξω.

Όλα άλλαξαν πριν δύο χρόνια, όταν οι νονοί μου έφεραν ένα δώρο που χωρούσε σε μια παλάμη: ένα κανίς με σγουρό τρίχωμα και μάτια σαν μαύρες χάντρες.

Τον βάφτισα Μήτσο.

Οι γονείς μου στην αρχή ήταν αρνητικοί. «Θα βρωμίσει», «θα χαλάσει το σπίτι», έλεγαν. Αλλά εγώ, από το πρώτο δευτερόλεπτο που ένιωσα τη ζεστή του ανάσα στον λαιμό μου, ήξερα πως δεν θα τον άφηνα ποτέ.

Για πρώτη φορά στη ζωή μου, η μέρα μου απέκτησε κέντρο βάρους. Ήμουν η κηδεμόνας του Μήτσου. Είχα την έννοια του: να τον ταΐσω, να τον βουρτσίσω, να βγούμε βόλτα. Η ευθύνη, αντί να με κουράζει, με έκανε να νιώθω σημαντική.

Ο Μήτσος είχε μια έκρηξη αίσθηση. Τις μέρες που γύριζα από το σχολείο, με το κεφάλι σκυφτό, το ένιωθε. Άρχιζε ένα επίμονο, χαρούμενο γάβγισμα, σαν να μου έλεγε: «Είμαι εδώ, κοίταξέ με, όλα θα πάνε καλά». Δεν σταματούσε αν δεν με έβλεπε να χαμογελάω. Με ανάγκαζε να βγω από το σκοτάδι μου για να παίξω μαζί του.

Σήμερα, το σπίτι δεν είναι πια βουβό. Οι γονείς μου ξέχασαν τις επιφυλάξεις τους, γιατί είδαν την κόρη τους να ανθίζει. Μέσα από εκείνο το μικρό κανίς, εγώ βρήκα τη συντροφιά που μου έλειπε κι ο Μήτσος βρήκε τη δική του, αληθινή οικογένεια.

Μαρία Μαρίνα Μπούχτση

Μεγαλώνοντας μαζί

Το σκυλάκι μου είναι πολύ σημαντικό για εμένα, γιατί μου δίνει καθημερινά αγάπη, χαρά και συντροφιά, χωρίς κανένα αντάλλαγμα. Όπως βλέπετε, το έχω από μικρή ηλικία και ουσιαστικά έχουμε μεγαλώσει μαζί, κάτι που μας έχει δέσει πάρα πολύ. Είναι πάντα δίπλα μου, είτε είμαι χαρούμενη είτε στεναχωρημένη, και καταφέρνει με τον τρόπο του να με κάνει να νιώθω καλύτερα.

Με βοηθά να εκτιμώ τα απλά πράγματα στη ζωή και μου προσφέρει μια αίσθηση ασφάλειας και ζεστασιάς.

Παράλληλα, μέσα από τη φροντίδα του έχω μάθει να είμαι υπεύθυνη. Για μένα δεν είναι απλώς ένα κατοικίδιο, αλλά ένα πολύ σημαντικό μέλος της οικογένειάς μου.

 Φραγκίσκα Διαμάντη

Τι έκανες φέτος το καλοκαίρι;

Δεν εγκαταλείπουν έτσι οι μάνες τα μωρά τους, σκέφτηκα. Θα γυρίσει. Δεν γύρισε. Πήρα τον χωματόδρομο μέχρι κάτω στη θάλασσα μέσα στο λιοπύρι να την ψάξω. Περπάτησα δίπλα στις ελιές και τις φορτωμένες συκιές. Φώναξα και ξαναφώναξα. ΜΕ πήραν χαμπάρι τα τριζόνια. Μια φωνή εγώ, δέκα φωνές αυτά. Άδικος κόπος! Άκαρπη η συναυλία μας! Άφαντη εκείνη. «Είδα μια γάτα σκοτωμένη πάνω στον δημόσιο δρόμο» με πληροφορήσε ο

γείτονας. Αναπήδησα. Μαχαίρι να μου κάρφωνες στην καρδιά, λιγότερο δε θα πόναγε. «Θυμάσαι πώς ήταν; Τα χρώματά της τα θυμάσαι;» ρώτησα.

Μια που ρώτησα, μια που δε στάθηκα ν' ακούσω την απάντηση. Αποκλείεται να είναι η δικιά μου η αδέσποτη. Οι μάνες δεν σκοτώνονται. Οι μάνες είναι προσεκτικές. Δεν κάθονται στη μέση του δρόμου να τις πατήσει αυτοκίνητο. Δεν αφήνουν τα μωρά τους κάτω απ' το κιόσκι σε ξένη αυλή και εξαφανίζονται.

Θύμωσα με την απρόσεχτη γάτα και τον απρόσεχτο οδηγό. Αλλά πιο πολύ θύμωσα με τον εαυτό μου που, σαν μαγνήτης, κάθε καλοκαίρι στο εξοχικό, τραβά όλα τα αδέσποτα της περιοχής.

Έφαγα όλη τη Μικήτη να βρω μπιμπερό για γατάκια. «Είναι πολύ μικρά και δεν θα τα καταφέρουν» μου είπε ο κύριος στο pet shop. Το ίδιο μου είπε και ο φαρμακοποιός. Μπιμπερό δεν βρήκα, με μια σύριγγα τα ταΐζω.

Πείσμως. Μωρά ορφανά στα χέρια μου δεν πρόκειται να πεθάνουν, αποφάσισα.

Σήμερα άνοιξαν τα ματάκια τους. Κάθε μέρα περιμένω τη γάτα να φανεί. Αυτά, κάθε μέρα, περιμένουν τα δικά μου χάρδια και φίλια.

Έλιωσα όλο τον Αύγουστο μπροστά στην οθόνη του υπολογιστή, με τα γατάκια αγκαλιά, μέχρι να ολοκληρώσω την επιμέλεια μιας εφηβικής συλλογής. Αλλά όταν μια φίλη με ρώτησε «Τι έκανες φέτος το καλοκαίρι;», απάντησα: «Έσωσα δύο μωρά».

Στη Λουένα και τη Ζαμπονέη, που δεν περνά μέρα χωρίς να με κάνουν να αναρωτιέμαι:

«Τι έγινε τελικά εκείνο το καλοκαίρι του '22; Ποιος έσωσε ποιον;»

Ελένη Καραγιάννη

Η συλλογική αυτή δημιουργία αποτελεί πρωτοβουλία της Φιλοζωικής Ομάδας του 5ου ΓΕΛ Βέροιας. Συγκεντρώνει 24 αληθινές ιστορίες μαθητών και εκπαιδευτικών του σχολείου, αναδεικνύοντας τον θεραπευτικό ρόλο των κατοικίδιων στη ζωή του ανθρώπου και τη βαθιά συναισθηματική σύνδεση που γεννιέται μαζί τους.

Με έμφαση στην υιοθεσία αδέσποτων και στη μεταμορφωτική δύναμη της ανιδιοτελούς αγάπης, οι ιστορίες αυτές γίνονται μάθημα ενσυναίσθησης και σεβασμού προς κάθε ζωντανό πλάσμα, φωτίζοντας τον δρόμο για την καλλιέργεια ευαίσθητων και ενεργών πολιτών.

Φιλοζωική ομάδα
5ου ΓΕΛ Βέροιας

